

a příjmy, při čemž však jest hleděti i k břemenům, jimiž jeho příjmy jsou zatíženy a zmenšovány. I když není bez významu, o jaké dluhy běží a kdy byly udělány, jest zásadně přihlížeti při uvažování o hospodářské mohoucnosti a při stanovení výživného i k soukromým dluhům otcovým. Ke kterým z nich a pokud jest k nim hleděti, jest otázkou případu. Rekursní soud v souzeném případě ani nezjistil, o jaké dluhy stěžovatelovy běží, ani, jakou měrou splácení neb úrokování jich obmezuje jeho mohoucnost k poskytování zákonné výživy pro dítě, nezjednal si tedy potřebný skutkový základ pro své rozhodnutí, takže nezbylo než napadené usnesení zrušiti pro nezákonnost (§§ 23 a 46 odst. 2 zák. čís. 100/31).

Čís. 13813.

Věřitel odkázaný s odporem při rozvrhovém roku na pořad práva, zachoval si účinky podle § 231, druhý odstavec, ex. ř., zahájil-li včas odpůřčí spor, třebas u nepříslušného soudu.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 1039/34.)

Banka M. podala při rozvrhovém roku u okresního soudu v B. odpor proti příkázání složených peněz manželům J-ovým. Byla s odporem odkázána na pořad práva. Banka M. zahájila odpůřčí spor proti manželům J-ovým u krajského soudu v Ch. a vykázkala včas exekučnímu soudu zahájení sporu. Návrh manželů J-ových, by jim byly vydány složené peníze soud první stolice zamítl. Rekursní soud nařídil provedení rozvrhového usnesení. Důvody: Z ustanovení § 232 ex. ř., podle něhož je k rozhodnutí odporu poukázaného na pořad práva příslušný exekuční soud, a z ustanovení § 233 ex. ř., podle něhož v rozsudku, jímž se odporu vyhovuje, jest určiti, kterému věřiteli a jakou částkou jest sporná část rozvrhové podstaty vydati, vyplývá, že provedení rozvrhového usnesení může podle § 231 druhý odstavec ex. ř. býti odloženo jen, podá-li se žaloba, opírající se o důvod tvrzený v odporu, a to podá-li se u exekučního soudu (sb. n. s. čís. 12326). V této věci prokázala však banka M. sice tu okolnost, že v měsíční lhůtě podala proti manželům J-ovým odpůřčí žalobu u krajského soudu v Chebu, ne tvrdila však ani, že také podala nějakou žalobu u exekučního soudu a že tedy vyhověla předpisu § 231 druhý odstavec ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Stěžovatelka podala při rozvrhovém roku u okresního soudu v B. odpor proti příkázání složených 25.000 Kč vymáhajícím věřitelům manželům J-ovým a byla rozvrhovým usnesením ze dne 24. února 1933 odkázána na pořad práva. Stěžovatelka zahájila odpůřčí spor proti manželům J-ovým u krajského soudu v Chebu a vykázkala zahájení sporu včas exekučnímu soudu. Tím zachovala si účinky podle § 231 druhý odstavec ex. ř. Názor rekursního soudu, že podání žaloby u jiného, než výlučně příslušného exekučního soudu (§ 232 první odstavec ex. ř.), nemůže zabrániti provedení rozvrhového usnesení, neshoduje se se stavením,

jaký nastal po novelování § 261 c. ř. s. Tento zákonný předpis v šestém odstavci dovoluje, by k návrhu žalující strany byl spor odstoupen příslušnému soudu, v kterémž případě zůstanou zachovány účinky zahájené rozepře a žalující strana jest chráněna před újmou, jež by ji mohla stihnouti uplynutím stanovené lhůty. Podobnou ochranu skýtá stěžovatelce i ustanovení § 232 odstavec třetí c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n.

Čís. 13814.

Odporující věřitel musí sice odpor při rozvrhovém roku opodstatnit skutkovým přednesem, nemusí jej však doložit (osvědčiti).

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R II 328/34.)

Při roku k rozvrhu nejvyššího podání za exekučně vydraženou nemovitost dlužníků Antonína a Žofie K-ových vznesla knihovni věřitelka firma P. odpor proti příkázání pohledávky státu na domovní dani v přednostním pořadí a proti části přihlášené pohledávky vymáhajícího věřitele M-a. Soud první stolice odpory zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu firmy P. a zrušil usnesení obou nižších stolic v napadených částech, a to, pokud bylo z polovice připadající po Antonínu K-ovi příkázáno eráru 850 Kč a Zikmundu M-ovi z 8% ních úroků příkázáno více, než 1.614 Kč 40 h, a vrátil věc soudu první stolice, aby o odporech dovolací rekurentky znova jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolací rekurentka vznesla při rozvrhovém roku proti pohledávce berního úřadu v P. na domovní dani ve výši 1.700 Kč, přihlášené v pořadí přednostním, odpor, uvedši, že polovice vydražené reality připadající povinnému Antonínu K-ovi ručí podle § 265 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. jen za ony nedoplatky domovní daně, které se v posledních dvou letech, počínajíc nazpět ode dne exekučního prodeje, staly splatnými, že Antonín K. již dvě léta před prodejem zemřel a měl deset dní před úmrtím daňové nedoplatky zaplacený, takže podle názoru odporující věřitelky daně v den dražby vykázané mohou býti připsány jen k tíži polovice povinné Žofie K-ové, která prý také po úmrtí manželově přijala úplnou činži. Proti přihlášené pohledávce vymáhajícího věřitele Zikmunda M-a vznesla táž věřitelka odpor, a to proti částce 100 Kč, o níž uvedla, že byla podle stvrzenky výkonného orgánu ze dne 23. října 1931 vymáhající straně na úroky zaplacená, a proti dalším úrokům, ježto podle jejího tvrzení byla částka 760 Kč 35 h na úrocích zaplacená podle stvrzenky ze dne 11. září 1932 na konto banky H. Exekuční soudce v rozvrhovém usnesení oba tyto odpory zamítl jen z toho důvodu, že tato tvrzení odporující věřitelky nebyla ničím doložena, a rekursní soud nevyhověl rekursu, uznáv toto odůvodnění prvního soudu správným. Tomuto názoru nelze přisvědčiti.